

Ako ateista a liberál Richard Dawkins dostal strach a stal sa „hejterom“

Branislav Michalka

2. decembra 2021 ✚ Spoločnosť

Zdroj: wikimedia commons

Richard Dawkins patrí k hviezdám západného ateizmu a je považovaný za jedného z jeho najväčších súčasných propagátorov. Jeho knihy, ako známe *Sebecký gén* (The Selfish Gene, 1976), alebo *Klam Boha* (The God Delusion, 2006), už svojimi názvami dostatočne odhaľujú kam sa uberá myseľ ich autora. Ako správny kultúrny a vedecký revolucionár, bol a ešte stále je Dawkins dedičom osvietenských a liberálnych myšlienok modernej doby. Ich hlásanie mu však už nejde z úst tak ľahko ako predtým, a z jeho počínania cítiť zmätok, ktorý pravidelne zachvacuje revolucionárov, keď gilotína obráti svoju pozornosť od konzervatívnych tmárov, smerom k svojim bývalým obsluhovateľom.

Pokrokoví fanúšikovia nemohli donedávna Dawkinsovi nič vytknúť. Ako zoológ a etológ veriaci v evolúciu bol samozrejme aj zástancom umelých potratov, a keď sa ho jedna známa opýtala, čo má robiť keď zistí, že jej nenarodené dieťa má Downov syndróm, odvetil aby „to prerušila a skúsila to znovu“. Obhajoval sexuálnu liberalizáciu aj homosexualizmus a rozčuľoval kresťanov úvahami, že štát by mal chrániť deti pred ich veriacimi rodičmi.

Dawkins dlhodobo provokoval veriacich aj tvrdením, že samotná myšlienka postulujúca Boha Svätého Písma ako nevyhnutný základ pre morálku, je smiešna a urážlivá.

Čas sa však nedá zastaviť, a ako tak Dawkins pomaly starol, začal sa ozývať strach. Ten bol zrejme spočiatku len reakciou na súčasný kolaps európskej kultúry a jej britskej varianty, ktorej bol Dawkins integrálnou súčasťou, vzhľadom na to, že pochádza zo šľachtickej rodiny koloniálneho úradníka a svoje detstvo strávil v prostredí malebnej vidieckej usadlosti. Záplava multikulturalizmu, sociálnych nepokojov, rozpad tradičného vzhľadu Anglicka a morálny chaos, začali zrejme agilného odmietača kreacionizmu a inteligentného dizajnu, trochu znervózňovať.

Výsledkom tohto strachu bola šokujúca správa v denníku *The Times* z roku 2019, ktorá informovala o Cheltenhamskom literárnom festivale, ktorého sa Dawkins zúčastnil. Na ňom a neskôr aj v denníku *The*

Times, sa zdôveril so svojimi obavami, ktoré v mnohom pripomínajú utilitárne pokrytectvo osvietencov (napríklad Voltaira), ktorí síce tupili a spochybňovali náboženstvo, ale zároveň sa báli toho, čo by sa stalo, keby sa ich sluhovia prestali báť Pekla a večných trestov.

Dawkins prekvapenému publiku a novinárom povedal, že zmenil svoje názory a teraz sa „*obáva zrušenia náboženstva, lebo by to udelilo ľuďom povolenie robiť skutočne zlé veci*“. Príklad, ktorý následne uviedol ukazuje dostatočne presne, kam smeruje väčšinou myseľ vystrašených liberálov. Povedal, že sledovanie zákazníkov bezpečnostnými kamerami v obchodoch, skutočne odrádza od krádeže, a preto by nebolo správne rušiť „*božskú špiónážnu kameru na oblohe, ktorá číta každú ľudskú myšlienku*“, lebo ľudia sa potom môžu dopustiť nesprávneho konania.

„*Ludia môžu nadobudnúť dojem, že smú robiť zlé veci, pretože majú pocit, že Boh ich už nesleduje.*“

Táto predstava Boha ako policajta, ktorý je dobrý len na to, aby strážil pokoj a pohodlie liberálnych papalášov pred spodinou odtrhnutou z reťaze, sa vinie ako červená niť dejinami blasfémie a deklaratívneho ateizmu. Jej vyústenie môžeme pozorovať v osvietenskej myšlienke, ktorá sa snažila z Cirkvi urobiť sociálnu, pedagogickú a sanitárnu inštitúciu, čoho vyvrcholenia sme zrejme svedkami práve dnes.

R. Dawkins prijíma cenu Americkej asociácie ateistov v roku 2018, gratuluje mu
homosexuálny herec Stephen Fry

zdroj: wikimedia commons

Liberáli a osvietenci, ktorí svojou hlúposťou vždy dovedú spoločnosť ku kolapsu, v panickej hystérii, a spomínajúc na svoje bývalé sladké pohodlie, inštinktívne a rýchlo siahnu po tom, čo predtým zaručovalo sociálnu súdržnosť a poriadok – po náboženstve. Nechcú sa však Bohu pokloniť, milovať Ho a slúžiť mu, ale chcú Ho len povolať na riešenie sociálnych problémov. Preto tak radi vidia rehoľníkov robiť špinavú prácu, ktorú oni sami odmietajú, misionárov starať sa o chudobné deti v Afrike alebo Cirkev zapriahnutú do štátneho pokrokového a osvietenského dirigizmu, ako sme toho svedkami práve dnes.

Táto komická utilitárnosť, s ktorou sa domnievajú, že Boha využijú, a keď Ho už nebudú potrebovať, tak Ho odkopnú, spôsobuje, že sa ďalej zaplietajú do pavučiny svojich osvietenských myšlienok, trepú sa v nej ako muchy a zdesene pozorujú, ako sa k nim blíži nimi stvorený pavúk, aby ich zožral. Čím viac sa trepú, tých viac sa zamotávajú. Nechápu, že na to, aby sa z tejto pavučiny dostali, ju musia roztrhnúť a zničiť. Oni ju však vo svojej naivite leštia a udržiujú, pričom sa snažia proti revolučnému pavúkovi detinsky bojovať jeho vlastnou sieťou, jeho vlastnými výlučkami.

Predstava, že bude môcť Dawkins pokojne dožiť a nezáväzne koketovať s myšlienkou na fiktívneho policajného Boha, začala dostávať povážlivé trhliny vtedy, keď sa rozhodol vyhraňovať voči najnovším trendom na poli pohlavnej identity, ako aj identity vôbec. Okamžite ho postihol osud spisovateľky Rowlingovej, ktorá tiež nevychádza z údivu, ako sa tá krásna liberálna osвета nakoniec zašmodrchala.

Minulý rok v apríli sa na Twitteri objavilo jeho rozhorčené odsúdenie najnovšieho honu na čarodejnice, konkrétne prenasledovania tých, ktorí spochybňujú svojvoľné sebaurčovanie pohlavia: *„Niektorí muži sa identifikujú ako ženy a niektoré ženy sa rozhodnú identifikovať ako muži. Budete však hanení, ak popierate, že sú doslova tým, za čo sa považujú. Poďme o tom diskutovať.“*

Záver jeho komentára krištáľovo čistým spôsobom odkrýva naivitu liberála (užitočného idiota, ako ich nazval súdruh Lenin), ktorý sa domnieva, že vyrieši revolúciu tým, že bude bazírovať na bezbrehej a v nijakom pevnom transcendentálnom systéme neukotvenej pluralite a výmene názorov, čo je však práve jeden z nástrojov revolúcie, ktorým úspešne odstránila z ľudských myslí myšlienku na Boha.

Dawkins sa nádeja, že použitím tohto revolučného nástroja zastaví pokračujúcu kultúrnu revolúciu, že sa z nej doslova „vydiskutuje“. Je príznačné, že týmto syndrómom naivity trpia aj mnohí kresťania, ktorí sa domnievajú, že „diskusiou“ s ľavičiarimi a liberálmi, porazia revolúciu. Pokiaľ je však moderná „diskusia“ revolučným nástrojom, tak sa nechtiac stávajú aj oni tými užitočnými idiotmi súdruha Lenina a napriek svojim citovým vzplanutiam ku konzervativizmu, sú v skutočnosti liberálmi, ktorých nakoniec pavúk s radosťou zožerie.

Ďalšou ranou pre Dawkinsa a jemu podobných je zistenie, že trans aktivisti o diskusiu nestoja. Je to logické, majú moc a chcú rozkazovať, nie diskutovať. A preto napriek jeho verbálnym tancom, ktorými sa snažil trans scénu upokojiť, že „nemal v úmysle znevážiť trans ľudí“, sa stal podobne ako Rowlingová terčom online útokov a *Americká humanistická asociácia* mu odobrala svoje najvyššie vyznamenanie nazvané *Humanista roka*, ktoré mu udelila v roku 1996.

Tento týždeň pokračovalo Dawkinsonove liberálne trepanie sa v sieti, pridaním podpisu pod deklaráciu zúfalých feministiek a liberálov, pod ktorou je už podpísaná aj zmienená Rowlingová, alebo slávna feministická spisovateľka Germaine Greerová, ktorá verejne vyjadruje nesúhlas s gender ideológiou. Deklaráciu podpísalo doteraz 26 304 liberálnych zúfalcov zo 153 krajín a predstavuje ďalší márny pokus o kvadratúru kruhu v revolučnej realite. Naivné pasáže dokonale vyjadrujú zmätok feministiek, obhajcov homosexuality a sexuálnej voľnosti z toho, že revolúcia pokračuje, aj keď to oni už nechcú. Niektoré časti ich usvedčujú z komického zacyklenia, keďže sa dovolávajú namiesto Božieho poriadku „práv“ žien na pohlavie, presne v štýle revolučných deklarácií a používajúc ich jazyk. A samozrejme požadujú diskusiu:

„O opätovnom potvrdení práv žien na základe pohlavia, vrátane práv žien na fyzickú a reprodukčnú integritu, a odstránení všetkých foriem diskriminácie žien a dievčat, ktoré vyplývajú z nahradenia kategórie pohlavia kategóriou „rodovej identity“, ako aj „náhradného“ materstva a súvisiacich praktík.“

Inými slovami: nie je to tak, že ženy majú svoje pohlavie, či chcú alebo nechcú, ale tak, že ženy majú na svoje pohlavie „právo“. Lepšie by to nevymyslel ani abbé Sieyès vo francúzskom revolučnom zhromaždení.

A ako to už u osvietenecov býva, opäť nejde v prvom rade o to dať Bohu čo mu náleží, ale o ženy a ich práva:

„Zmätok medzi pohlavím a „rodom“ prispel k rastúcej prijateľnosti myšlienky vrodených „rodových identít“ a viedol k presadzovaniu práva na ochranu takýchto „identít“, čo v konečnom dôsledku viedlo k erózii ziskov vydobytých ženami v priebehu desaťročí. Práva žien, ktoré boli dosiahnuté na základe pohlavia, sú v súčasnosti podkopávané tým, že sa do medzinárodných dokumentov začleňujú pojmy ako „rodová identita“ a „sexuálne orientácie a rodové identity (SOGIES).“

Čiže feministický revolucionár plače nad tým, že revolučné výdobytky mu uchmatol jeho mladší konkurent.

Na týchto naivných pokusoch Dawkinsa a liberálov, vymotať sa zo siete, ktorú si sami utkali, môžeme pozorovať neúprosnú logiku, s akou sa osvietenci nakoniec pod tú gilotínu predsa len dostanú. Strach je síce jeden zo základných inštinktov človeka, vyhnaného z Raja a často môže viesť až k obnoveniu viery v Boha, avšak pokiaľ človek zostane len na úrovni strachu, a popritom naďalej sníva o krásnom liberálnom svete, tak sa jeho snaha vždy obráti proti nemu. Strach z revolúcie, bez skutočnej viery v Boha, je len ďalším palivom v revolučnom motore.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/ako-ateista-a-liberal-richard-dawkins-dostal-strach-a-stal-sa-hejterom/>